

Ondřej Antoš: „Ne/standard: moderní jazz a smrt autora“

bakalářská práce – FHS UK Praha 2016

posudek oponenta

zpracoval: doc. PhDr. Zdeněk PINC

srpen 2016

Výběr tématu bakalářské práce Ondřeje Antoše je příkladný a hodný respektu. Poněkud módní téma smrti autora lze jen obtížně úspěšněji předvést na jiném materiálu, než zvolili školitel a autor práce: autorství a moderní jazz. Autor práce je ke zpracování tohoto tématu zřejmě velmi dobře kvalifikován. I když to v práci výslovně a ke škodě věci neuvádí, jde zřejmě o výkonného jazzového hudebníka, který navíc velmi pečlivě a se solidním teoretickým zázemím reflektuje tvůrčí proces hráče a autora moderního jazzu.

Mimoděk tak vznikla pozoruhodná úvodní příručka pro zájemce o jazzovou tvorbu. Moc rád bych napsal, že doporučuji její publikaci a navrhl klasifikaci výborně. To však bohužel nemohu. Nevadí mi, že práce má rozsah na spodní hranici, 36 stran řídky psaného textu, ani to, že seznam použité literatury je na půl stránky (7 položek). Literatura je dobře zvolená a svědčí o tom, že autorův zájem je dlouhodobý a hluboký. Práce je rovněž dobře koncipovaná a solidně teoreticky založená. Autorova charakteristika rolí jednotlivých hráčů jazzového comba je velmi zdařilá, byla pro mne vekou inspirací. Co mi však vadí a to opravdu velice, je autorova práce s jazykem.

Pokud by autor aplikoval svoji oprávněnou kritiku povrchního chápání jazzu jako „hry bez přípravy a pravidel“ na svoji práci s jazykem, musel by se červenat už za to, že v této podobě práci vůbec předkládá.

Jazyk práce je nepěkný nikoli proto, že je prostoupen odborným žargonem prosyceným zdomácnělými i nezdomácnělými anglicismy. To by konec konců nevedlo a při důsledném vysvětlení termínů v poznámkách, jak to autor většinou dělá, by to práci ozvláštnilo a přiblížilo publiku, které si na češtinu moc nepotrpí. Co vadí, je skutečnost, že autor nejen, že neovládá svoji mateřštinu, ale vůči jejím pravidlům zaujímá ledabylý a lhostejný postoj. Např. jména několika základních autorů, se kterými v práci pracuje, píše důsledně několika způsoby a to i na jedné stránce. Hudebního teoretika Igora Wasserbergera berberizoval v textu vícenásobně, druhého autora Ivana Poledňáka, píše klidně i bez háčku, basista McBee se v textu dočká několika způsobů transkripce jako by na tom vůbec nezáleželo. Jak by se Vám, kolego, líbilo, kdybych Vás označil za Antouška? Tak opravdu vypadá improvizace, jak ji oprávněně kritizujete. Obdobně ovšem zacházíte i s pravidly pravopisu, gramatiky a větné stavby. Podstatné jméno bod, se skloňuje podle vzoru hrad, a proto nemůže být „na bodě“ ale „na bodu“, příšerné spojení „budu se soustředit“ se sice vyskytuje skoro ve všech mediálních potvorstvech, ale česky je třeba psát „soustředím se“. Část prohrěšků by odstranila korektura, tu však autor buď zásadně neprovádí, nebo jí v horším případě není schopen, prostě řečeno ty chyby nevidí, respektive neslyší. Některé chyby ovšem korektura nespraví. Co říkáte větě: „Carvinovo užití mateřství jako představy k popisu výchovných a mezilidských aspektů bubeníka se při kulturním kódování bicí soupravy jakožto maskulinního nástroje, který vyžaduje jak fyzickou sílu, tak vytrvalost, mohou zdát rozporuplné.“ (s. 29) Takových vět je v práci hodně, často vznikají nedotaženým překladem z angličtiny. Někdy v textu zůstaly i duplicity sloves, která autor při překládání zvažoval, zkrátka: Nabízím, že s Vámi text přečtu a ukážu Vám, co je špatně, vypisovat jednotlivé chyby by bylo vyčerpávající a mohlo by to

budit dojem, že práce je na vyhození. To rozhodně není, ale v této podobě neměla být odevzdána.

Věcně mám ještě jednu připomínku: Na s. 33 se v textu náhle objeví Tolstoj a jeho teorie. Patrně nejde ani o Lva Nikolajeviče ani o Alexeje, ale o nějakého teoretika, kterého nemáte v seznamu literatury. Bystrý čtenář usoudí, že jde patrně o autora, kterého máte zprostředkovaného skrze výše parafrázovaného Malcolma Budda. Tomu se říká sekundární citace a je třeba ji v textu vyznačit.

Práce pokládám za pozoruhodnou a po odstranění formálních nedostatků za publikovatelnou. V současné podobě ovšem práci nemohu hodnotit jako „výbornou“, což bych jinak udělal s radostí. Nemyslím si, že by práce měla být hodnocena pouze jako „dobrá“, tak bych hodnotil práci, která se nepovedla. To není tento případ. Zbývá mi tedy navrhnout klasifikaci „velmi dobře“, což s jistou lítostí činím.